

Nr. 30.

Søndag den 27. April.

1890.

Ungdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortsat.)

en . . . hvad er det?"
udbrød Kapellænen og
vendte sig, rød af

indfølelse, om imod Manden.

"Det er vor Datter."

"Men det var jo en ældre Mand . . . det
var jo . . . heb han ikke Anders Jørgensen, der
var syg?"

"Nig? Nej, jeg takker for Forespørgslen, men
jeg er ellers rigtig frisk."

"Det er vor Datter Karen," forklarede Konen
og nærmede sig nu mere tillidsfuldt. "Hun fik
forgangen et saa farligt Hold i Ryggen, som gif
op i Hovedet og ned i Benene og hverken gav
hende No Nat eller Dag. Saa til sidst blev det
helt galt med Feberen, og saa hentede vi jo Dok-
toren, og han sagde, at det jo kunde blive, hvad
det skulde være . . . Hun ligger for det meste,
saadan som De nu ser, og døjer, og hun har ikke
spist en Krumme Brød siden i Overgaars."

Kapellænen var bleven ganske forvundet.
Han stod og saa ned og havde først, efter at Mo-
deren havde endt sin Tale, Mod til at støtte hen
til Sengen, hvor den unge Pige vedvarende laa
lige ubevægelig. Hun var af kraftig Bygning,
havde et smukt, næsten fint Ansigt med regelmæ-
sige Træk og et svært, blond Haar, der var stop-
pet uredt ind under en lille blaaternet Natkappe.
Feberen havde farvet hendes Kinder stærkt røde;
bleget hendes Pande og lagt mørke Skygger under
Øjnene, men hele Skikkelsens gennemlysende Sund-
hed, dens Ryghed og Ynde, gjorde et heftigt Ind-
tryk paa den unge Mand.

Idet han nu sammen med Forældrene langsomt

nærmede sig Sengen, vaagnebe den syge og opstod
et Par mørkeblaa Øjne, der forvildet og ligesom
forfærdet sættede sig paa den fremmede. Moderen
bøjede sig ned over Sengen og fortalte hende,
hvem han var, hvorpaa hun atter stille lukkede
Øjnene, som for at sige, at hun havde længtes og
var beredt.

Kapellænen Gansfied traadte nu helt hen til Sen-
gen og foldebe sine stirende Hænder foran Præste-
kjolen. Moderen lagde Øjnene til Rette omkring
den syge, pubesce derpaa Lyset med sine vædede
Fingerfribler og satte sig endelig paa en Stol med
Hænderne foldebe i sit Skød. Faderen havde stil-
let sig andægtig op ved Sengens Fodende, og
henne i en mørk Krog af Stuen sad en forgrædt
Stikkelse, en lille lysloftet Pige paa 13—14 Aar,
og stirrede bleg og betaget hen paa Naadebrødet
og den lille Sølvkalk, der var bleven sat frem
paa Servietten. Selv den unge Knøs, der havde
ført Kapellænen hertil, klemte sig i det sidste Øje-
blik ind ad Døren og stillede sig op bag ved
Faderen. Der høstes ikke en Lyd uden den syges
anstrengte Aandedræt og Bornholmerurets tunge
Dikken inde i Dagligstuen.

Men over Kapellænenes Læber kom ingen Stæ-
velse. Disse uvante Forhold, Handlingens Høj-
tidelighed, de andres Tavsbed, hans egen Ubehjælp-
somhed og denne unge Pige i Sengen foran ham
fortumlede ham ganske, saa han ikke kunde samle
en Tanke i sit Hoved. Han begyndte at blive
bleg; det fornuede for hans Øjne; det var, som
om han skulde bevime . . . Da faldt der ham
pludselig i Tanken en Bøn, som hans Moder i
hans Barndom havde lært ham; og som om hun
selv kunde have stegret ned fra sin Himmel og
staaet ham bi, fremsagde han den med fast og
rolig Stemme Ord for Ord uden at smuble.

Op da Begyndelsen dermed var gjort, glemte
han snart al sin Frygt og revs efterhaanden saa-
ledes med af den hellige Handlingens Betydning og
Skiftens og Ritualens Ord, at da han til sidst
lagde sin Haand paa den syges Pande for at
tilbeile Syndsforladelsen, syntes han skelvende at
føle, hvorledes en stærkere Mand i dette Øjeblik
meddelte sig igennem ham.

. . . Da han lidt efter atter med den kling-

rende Slæde var paa Vejen hjem, var det ham,
som om der var foregaaet en Forvandling med
ham, som om han var kommen Gud saa nær.
Han saa op paa den stjernefyldte Himmel og hen
over den snedækkede Jord og sølte først nu ret
Betydningen af fra Guds Barn at være bleven
Guds Tjener. Han brændte af Nidkerhed, af
hellig Jær efter at komme til at virke i hans
Navn, og gjorde sig selv det Løfte med hele sin
Sjæl og al sin Evne at hengive sig til hans
Gerning.

Idet hans Øje faldt paa Knøsen foran ham,
kom han til at tænke paa den uopklarede For-
veksling, der havde fundet Sted, og spurgte ham,
hvorledes det forholdt sig dermed.

Knøsen blev højt urolig, men fortalte til
sidst Sammenhængen: han havde ikke turdet sige
Provsten imod.

"Hvorledes? . . . Er du da bange for Prov-
sten?"

I Stedet for Svar vendte Drengen sig om
og saa paa Kapellænen med maabende Forbavselse.

Fr. Gansfied lænede sig tilbage i Sædet; han
begyndte nu bedre at forstå Betydningen af det
Ord, Sneklæderne havde raabt efter ham.

Var Vinteren kommen tidlig dette Aar, lod
til Gengæld heller ikke Foraaret vente længe paa
sig. Allerede i Januar var al Sneen af Mar-
terne; præcis paa Ryndelmisjødag begyndte Lær-
terne at slaa, og end ikke om Natten satte Gade-
kæret det mindste kendelige Spor af "Fjælde", men
laa allerede fra Morgenstunden farbart for Byens
store, fede Vænder, der med Velbehag boltrede sig
ude i det.

Det var en Søndag Formiddag i Midten af
Marts. Gennem den fugtige, bliskille Luft høstes
langt borte Salmebogen fra Skibberup Kirke.
Denne laa næsten en Fjerdingvej fra Byen, ensomt
paa Toppen af en nøgen Bakke, der som et højt
Næs stød sig ud i Fjorden. Blot en smal Ryg,
hvorover Vejen gik, forbanded Stedet med det øvrige
Land, og kun fattigt Græs og vejrbæstede Tjørne
dækkede Næssets Sand.

Til daglig laa den ældgamle Stentirke derfor